

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404332208/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

I Haab om at du holder dit Lofte og snart skriver til mig venter jeg med
Langsel et lille Brev fra dig, og omfavner dig i Tankerne.

Din hengivne Th. Gyllembourg.

Jeg vil ønske du maa kunne luse dette Brev, som Papiret, Bløkket og min
stærke Vane at skrive for hurtigt, have forømt sig om at gjøre ulæseligt. 5

d. 1de Julii. I dette Øieblik fik jeg dit Brev min kjære, bedste Hamel!
og takker dig af mit inderste Hjerne. Du sees, jeg er gaad dig imøde, ligesom
de norske Venner. Du troer ikke hvor dit Brev har glædet mig. Det er saa
ganske Gjenkinnset af dit eget elskelige Væsen. Tiden forbyder mig et svar
paa det som jeg vilde, men du skal nød det allerførste faae Brev fra mig 10
igjen. Imidlertid lev vel, kjære Hamel! Du kan troe, jeg længes ogsaa efter
dig. —

Christianshavn, d. 16de Julii 1829.

Min kjære lille Hamel

Du kan ikke forestille dig hvor stor Fornøielse du har gjort mig med 15
det Brev jeg har faaet fra dig og som jeg sidst jeg skrev, ikke fik Tid til
nærmere at besvare. Jeg synes det er eet af de yndigste Breve jeg nogen-
sinde i mit Liv har læst, og den gode Hansen (Han er god for mig og kjæ-
ver personlige Elskværdighed) — Den gode Hansen, vilde jeg sige, kan ikke 20
være mere fornøiet over Ludvigs Brev, end jeg er over dit, og jeg har hver
Dag villet skrive til dig, men her er altid saa usøge Forhindringer og i
denne Tid har det været endnu værre derved, haade med gode og onde. Til
de gode regner jeg at nogle af min Falsterske og Jydske Familie er kom-
met her til Byen i Besøg, og at vi i den Anledning har været indbudne, i 26
Forgaars til Prof. Petersens (fra hvem jeg skal hilse dig paa det kjærligste)
og i Aften til min anden Søsterdatter, Fru Winge (som ogsaa brænder af
Begjærighed efter at gjøre dit Bekjendtskab). En lille Falstersk Søsterdatter
13 Aar gammel der ser ud som et Miniaturmaleri af en høfselig Prindsesse
fra Kong Christian den fjerdes Tider, søn smedvid, spinkel, alvorlig og from 30
er hendes hele Person og Væsen, venter jeg her til Middag og maa derfor
skynde mig med at skrive, hvilket er meget med min Villie. — Men før at
komme til de onde Forhindringer jeg har havt at stride med, saa har Bunt-
sen været meget syg og er endnu ikke frisk. Jeg troer ikke der er, eller har
været nogen egentlig Fara. Jeg troer det ikke, da Møhl siger, at der intet er 35
at befrygte og alt hvad Møhl siger er et Evangelium for mig, men Bunt-
sen selv anser sig som en Candidat til Døden, hans Humør er reent ned-

slægen, og den stakkels Camilla er skrækkelig bedrøvet, saa vi alle har havt en urolig og bedrøvelig Tid. --- Denne Sommer forekommer mig i det Hele ret melankolsk, og du kan troe, min kjære lille Veninde, at din Fraværelse bidrager meget dertil. Forrige Sommer saas jeg dig oftere end før eller siden den Tid. Du forstaaer saa ganske, den sjældne Kunst (den bedste af alle Kunster) at forskjønne dine Venners Liv, baade med din livfulde Omgang og med tusinde smaae Opmarksomheder. Saa ofte haandede det Hjør at jeg en Morgen stod op, af en eller anden Grund i et forstemt Lune. Lidt efter bankede det paa Døren og et Bud fra dig stod der med en Kurv deilige Blomster og en venlig Hilsen fra dig, undertiden med det Lofte at du selv kom samme Dag, og alle mørke Skyer vare forsvundne fra min Himmel. Jeg syntes at føle at jeg altid var i din Erindring som du i min, og dette Gode troer jeg ikke mere at kunne leve foruden. I Aar har jeg enten ingen Blomster, eller de staaer og seer saa triste ud, eller jeg bryder mig ikke om dem. Det regner og blæser hversanden Dag i det mindste, og du er langt borte. — Jeg skal sige dig een Ting, som du — Gud ske Lov! — endnu ikke kan have følt. Naar man er bleven saa gammel som jeg og har været saa . . . jeg veed ikke om jeg skal sige saa lykkelig, at bevare en vis indre Ungdommelighed, saa elsker man den skjøne Ungdom, men man er selv for gammel til at finde Behag i det som er blot til Lyst; man foragter det ganske gehaltløse Pjot, som udgjør de fleste unge Personers Samtale og Omgang, medens man paa den anden Side føler sig frastødt ved den Døsighed, den Mængde paa Interesse for alt Skjønt, som udmerker de Ældre, af hvilke enhver kun tænker paa sit Eget. Naar man derfor møder et saadant Væsen som med Ungdommens varme Følelse og dens Yndighed, foræner de ældre Aars Forsand og Alvor, saa føler man sig besynderlig oplivet og tiltrukket. Jeg har altid elsket Orangetræet, som paa een gang bærer Blomst og Frugt, men det har aldrig villet lykkes mig at eie det. Jeg troer, jeg er unaisom, det er vanskeligt for mig at fatte virkelig Hengivenhed for noget Menneske, men Den jeg een gang virkelig har havt kjær, Den bliver mig aldrig ligegyldig; og du kan være overbevist om at der aldrig i Verden kunde komme saadanne Omstændigheder at du kunde blive mit Hjerte fremmed, selv om vi bleve Uvenner, jeg maatte dog interessere mig for dig, jeg maatte opsege dig ifald du var ulykkelig og trængte til en 25 kjærlig Ven. . . . Men du gode Gud! jeg kommer jo af de Hundrede i de Tusinde som man siger.

Naar Kjøbenhavnsposten kommer, sidst paa Ugen, seer jeg altid efter om der er Efterretninger fra Norge, og naar jeg seer, du har afdørt noget smukt, som f. Eks. Balkonscenen af Romeo og Julie, glæder jeg mig derover. 40 . . . Undertiden er jeg ganske bedrøvet ved at tænke mig dig i det fremmede

Land, ved Siøen af denne Nielsen som maaskee mangen Gang, tiltager sig
 en Slags faderlig Myndighed over dig. Wexschall burde være din Beskytter,
 men jeg er bange Nielsen tager Herreskønnet fra ham. Mit Hsab staaer
 ganske til Mad. Wexschall. Jeg synes at hvor from hun end er, kom hun dog
 vise Fasthed og Kraft, og jeg haaber hun vil være et Skjold for sin unge
 Veninde. Jeg troer vist at du har ordentlig Hjenvee min bedste Dige! Det
 har jeg ogsaa følt og kjender det godt, det er en gruelig Tilstand. Jeg for-
 staaer godt alt hvad du siger, jeg kan ganske søgte mig i dit Sied og ønsker
 ofte jeg havde Vinger saa fløi jeg til Norge en Aften silde, greb dig i mine
 Arme, fløi tilbage med dig, kjolede for dig, lagde dig i min egen Seng,
 gjorde dig tilgode med alt hvad jeg kunde, talte med dig den halve Nat og
 naar det gryede ad Dag, fløi jeg tilbage til Norge og bragte dig til dit Kam-
 mer, inden de Andre stod op. — Men jeg troer jeg vovler helt idsg. —
 Lad os nu see at tale fornuftigt og ordentligt.

Jeg har skjændt meget paa Ludvig for det Digt han ikke kan faae istand, 18
 Jeg vilde ogsaa gjerne straffe ham naar jeg kun vidste hvorledes. Jeg havde
 betænkt at jeg i en heel Uge vilde give ham Velling og sod Suppe til Mid-
 dagsmad, men saa er jeg bange han recnt skal ophøre at komme herud. Jeg
 vil overlade hans Straf til dig. — Dog det kan mit moderlige Hjerte ikke
 nænne, det vilde være for haardt imod ham. Jeg vil heller gsae i Forbøn 20
 for ham og sige: Lad Naade gaae for Ret! Jeg vil betro dig at han i sit
 nye Stykke til Dronningens Fødselsdag skriver en dellig Rolle for dig og
 ogsaa en dito til Mad. W. — Naar jeg nu har hilset fra alle de af dine Til-
 bedere, som jeg kjender (Mahl og Schmitzen have udtrykkelig bedet mig
 hilse dig) og lagt den yngste af dine Tilbedere, din bestandig med blaae 25
 Længsler sværnende Georg for dine Fødder, vil jeg for denne Gang ikke
 optage mere Plads i dette Brev, men overlade det Lidet der er tilbage til
 den Tilbeder som i det mindste har tilbedet dig længst. Nu lev vel min
 kjæreste Hanne! Jeg glæder mig til at vi snart skal see dig her igjen. Teuk
 undertiden paa

din inderlig hengivne

Th. Cyttembourg.

Mange Hilsener til Madame Wexschall.

Kjære Hanne! Hvis Papiret var større, og Tiden længere, vilde jeg have
 meget at sige Dem. For denne Gang indskrænker jeg mig til et Par Ord. 35
 Jeg beder Dem hilse Hr. Foersom, og takke ham, fordi han har anmeldet
 Konsul Duborgh fra Christiania om at besøge mig, og tage Rod med til min
 Fader. Samme Mand viste mig Deres Comedie-Placat fra i Mandags: Axel
 og Valborg. Den Dag har jo De haft Ferier. Indstillingen fra Directionen